

Blokád

Attila már éppen indult volna. A barna Sopiane-t kereste a műbőr dzsekije zsebeiben, miután ellenőrizte, hogy a Wartburg kulcsa és a pénztárcája megvan. Az ajtóból fordult vissza, hogy gyufát kérjen Katitól, aki még mindig a pamut hálóingében és a klumpájában volt, amikor meghallották a Híradót az MTV1-en. A férfi feltette a fötelre a lábát, hogy szorosabbra kösse cipőfűzőit és azt kérte Katitól, jegyzetelje le, amit hall, mert neki sürgősen vissza kell mennie a tüntetésre, meg amúgy is itthon van egész nap és nem csinál semmit. Körülbelül két centire álltak egymástól, mielőtt Attila megcsókolta Katit. A derekánál fogva szorosan magához húzta, kicsit bele is mélyesztette ujjait Kati duzzadó húsába. A nő érezte a dohányszagot a férfi száján és hirtelen rátört a hányinger. Pedig azelőtt ő is cigarettázott, de az elmúlt hónapokban már a cigifüst gondolatától is émelygés fogja el. Ahogy a férfi kilépett az ajtón, Kati tollat és papírt vett elő. Jegyzetelt.

Négy napja ez van. Nem kell osztoznia a feleséggel meg a két gyerekekkel. Az elmúlt három éjszakát Attila Katinál töltötte. Korán reggel indul, késő este érkezik, de az éjszaka közös. Sokkal nyugodtabb most a hangulat kettejük között, nincs veszekedés, egy pofon, még egy hangos szó sem csattan. Olyan, mintha végre egy család lennének.

Mielőtt Attila megjönne, általában beugrik a kisközértbe. Főznivalót hoz, párizsit meg néhány zsemlet, és valami apró meglepetést, ha ki akarja engesztelni a kívánós kismamát. Kivéve most, mert a taxisblokádtól miatta nehezen lehet még kenyeret is kapni, nemhogy párizsit. Kati két éve várta ezeket a napokat. Két éve, hogy Attila elkezdett taxizni. Őt kérte fel tanúnak a munkaszerződéséhez. Attila úgy tett, mintha valami óriási szertartásba vonná be Katit. A nő örömmel fogadta, mikor bejelentette és megtiszteltetésnek élte meg, hogy ő lehet az, akinek a neve szerepel a papírokon, mert úgy érezte, ez valami újnak és közösnek a kezdete. Mintha azt írta alá. Ővé a férfi, akit akkor egy éve szeretett. Hogy most majd elválik, ott hagyja azt az unalmas, számonkérő picsát és végre kizárólag az övé lesz. Az unalmas, a számonkérő és a picca szavakat nem Kati fogalmazta meg, Attila nyilatkozott így a feleségéről, miközben azt is hozzátette, hogy csak azért van még mindig vele, mert a gyerekek még kicsik, és amint nagyobbak lesznek, ő lép. Sőt, az is lehet, még előbb eljön onnan, hiszen a gyerekei már most le sem szarják, az anyjuk teljesen elkényeztette és ezzel a maga oldalára állította őket.

Kati nem tudta, hogy ők ketten hogyan jutottak ide abból a nagy, mindent elsöprő, szenvedélyes szerelemből, ami a kapcsolatuk elejét jellemezte, hiszen ő csak a férfinak élt. A munkahelyén, a reptéren, Attila kérésére felmondott, a barátnőivel való találkozásokat sorra lemondta már az első félévben, hogy Attila életéhez tudja igazítani a találkozókat. Hiába mondták neki, hogy nem lesz ennek jó vége. Szép sorban kopott ki mindenki a mindennapjaiból, míg egyetlen beszélgetőpartnere maradt, Klári néni, az özvegy szomszédasszony. Ahogy a barátnők eltűntek, Attila úgy lett egyre agresszívabb, egyre többször emelte fel a hangját, egyre többször lett a veszekedések vége az, hogy a férfi a párizsi mellett, fekete nadálytő krémért ment le a boltba, hogy a viták maradványai mihamarabb eltűnjenek. Négy hónapja, mióta ezt a babát a szíve alatt hordja, Attila nem ütötte meg, csak az arcát. Kati azt vette észre, ilyenkor a baba meg sem mozdul, de ha magukban vannak, az kezdi el őt belülről rugdosni. Biztos, hogy ő is fiú -gondolta-, de az orvos Kati aggodalmáról nem tudva, azt mondta, a baba neme legyen meglepetés. Mióta terhes, Attila kénytelen többször elengedni őt otthonról, hogy a vizsgálatokon meg a védőnői tanácsadásokon megjelenjen. Kati kizárólag Attila taxis barátjával, Jenővel mehet terhesgondozásra. Jenő eleinte egy szót sem szólt hozzá, pedig ismerték egymást, hiszen az ő barátnője volt az, aki Attilának bemutatta. Mostanában Jenő megkérdezi tőle, hogy van, segít neki be- és kiszállni. Az első alkalmakkor hátra ültette az autóban, maga mögé, de a legutóbbi fuvaroknál azt kérte, hogy előre, az anyósülésre üljön. Kati ma is vele megy laborvizsgálatra. Amikor kilép a Napfény utcai

panelház hetedik emeleti egy szoba- összkomfortos lakásából, Klári néni éppen a muskátlikat gondozza a folyosón.

– Katikám, hogy vagy? Hogy van a baba? – érdeklődik aggódalmas hangon az özvegyasszony.

– Jól van a baba, már rugdos – felelte Kati.

Klári néni, mivel nem kapott most sem választ Kati hogyléte felől, gondolta meghívja délutánra a lányt, hátha egy kicsit a kedvére tehet. Örült, ha gondoskodhatott valakiről újra. A férje öt évig iszkémiában szenvedett, addig őt ápolta, egészen a hét éve bekövetkezett haláláig. Nem volt gyerekük, Klári néninek nem lehetett, mert az első és egyben utolsó terhességénél kilyukadt a méhe, el kellett távolítani. Klári néni a férje halála után teljesen egyedül maradt.

– Kicsi a hely neki. Ahogy neked is... Nagyobb lakásba kellene menned. Ez a 27 négyzetméter nem lesz elegendő, ha megérkezik a pici.

– Tudom, de nagyon szeretem ezt a lakást. Tudja, Klári néni, ez a nagyanyámtól az egyetlen örökségem.

Az asszony hosszú másodpercekig hallgatott. Talán ezekben a másodpercekben egykori szomszédasszonyáról vagy a meg nem született kisbabájáról is megemlékezett, ezért Kati illetlenségnek gondolta ott hagyni őt. Az idős asszony sóhajtott.

– Néha szükséges elengedni valami jót is, különben a változás nem jön létre... Gyere be hozzám, ha hazaértél! Sütök addigra valami finomat neked.

Kati megköszönte a meghívást és ígéretet tett, hogy délután átmegy hozzá. Aztán beszállt a liftbe, ahol végre lehetősége volt egy kicsit sírni, mielőtt Jenő meglátja őt. Ahogy kiment a kapun, már nyoma sem volt a liftezésnek. Jenő a Skodájának dőlve olvasta a Népszabadságot.

– Szia, Kati! Ne haragudj, ma gyorsnak kell lennünk. Nekem is vissza kell érnem a tüntetésre.

Kati csak bólintott, aztán Jenő kinyitotta neki az autó anyósülésénél lévő ajtót, majd miután beszállt, óvatosan becsukta. Kínos csend következett és egészen a Klinikáig ki is tartott.

– Bemenjek veled? – kérdezte Jenő.

– Nem kell, köszönöm – válaszolta Kati hirtelen. Pedig legszívesebben megkérte volna a férfit, hogy ne csak bemenjen vele, hanem maradjon is ott, esetleg fogja a kezét, amíg az ultrahangot nézi, vagy amíg a vért leveszik tőle.

– Pedig szívesen...

De Kati ezt már meg sem hallotta, olyan gyors léptekkel haladt a bejárat felé.

Amíg Jenő a kismamát várta, egyre jobban felbosszantotta magát. Hogy tud ekkora mázlija lenni Attilának?! Két nőtől is lesz gyereke. Neki meg az az egy sem szeretne szülni, akit igazán szeret, akiért teljesen odavan. Márta is légiutas kísérőként dolgozott. A reptéren ismerkedtek meg, illetve egy fuvar közben, amikor Jenő Mártát és néhány kolléganőjét hozta Ferihegyről a városba. Jenő örülten beleszeretett a magas, szőke, idegen nyelvet is beszélő, gyönyörű lányba. Nem gondolta volna, hogy ő Mártánál egyáltalán szóba jöhet és pont ezzel a biztos reménytelenséggel hívta el az első randevújukra az egyik fuvar végén, amire Márta a legnagyobb természetességgel ígert mondott. Persze Jenőnek várnia kellett a találkozóig, hiszen Márta alig tartózkodott Budapesten, akkor is általában nyelvórára, fodrászhoz vagy kozmetikushoz ment. Mártának a hivatása volt az élete. Mindig arról álmodott, hogy légiutas kísérő, vagy ahogy ő mondta, sztyuárdesz legyen. Mindenét erre tette fel. Kimaradt a gimis szerelmekből, a bulikból. Futóedzésekre meg orosz- és németórákra járt, amíg mindenki más az ő korosztályában The Proclaimers-re vagy az Illés-együttesre táncolt.

Szerette Jenőt, de a férfi sosem tudott megelégedni a tőle kapott kevés idővel és figyelemmel. Jenő családot szeretett volna. Néhányszor utalt is erre Mártának, de Márta ilyenkor emlékeztette arra, milyen életet is él ő, és hogy a munkája neki az élete, ekkora áldozatot pedig senkiért nem tud meghozni. Még érte sem. Ahogy Márta, úgy Jenő sem tudott szabadulni legnagyobb vágától és ez egyre jobban elgondolkodtatta őt. Sokszor elhatározta, hogy választás elé állítja barátját. Aztán valahogy minden este ugyanolyan lesz kettejük között: Márta fáradtan Jenő ölébe hajtja a fejét és úgy alszik el, hogy a fiú a haját simogatja, miközben a legtöbbször ilyenkor arra gondol, hogy a menedéke éppen a saját börtönévé válik. Valójában nem csak, hogy nem tudja, nem is akarja az életét Márta nélkül élni. Az ő szürke mindennapjaiban Márta a ragyogás, még akkor

is, ha éppen tízezer méter magasan ragyog. Míg Márta oroszul vagy németül válaszolgat, messzi országokban az ő számára ismeretlen ételeket kóstol, szállodákban alszik és sose látott likőröket kortyolgat, Jenő babkonzervet, de legjobb esetben is csak az anyja által készített vasárnapi ebéd maradékát fogyasztja el a Fradi meccsen, vagyis a Fradi meccset a tévé képernyőjén keresztül bámulva. Aztán másnap felkel, a Blahán az újságosnál megveszi a Népszabadságot és a műanyag, decis pohárkából maradéktalanul kiissza a duplapresszót a Skála előtti parkolóban.

Jenő éppen az eget kémleli, mikor Kati kilép a vaskapun. Sokkal nyugodtabb, mint amikor belépett rajta. Örül, hogy a magzat szépen fejlődik és rendben van. Minden aggodalma elszáll, amikor meglátja azt a kicsi testet a monitoron és meghallja a szívverését. Arra gondol, talán nincs mitől félnie. Neki is lesz valaki az életében, aki órá számít, akit szerethet, akit sohasem fog bántani. Még akkor sem, ha fiú. Ott megfogadja, sosem hagyja, hogy azt a gyereket valaha is bántsa valaki. Hogy ha kell, még a saját apjától is meg fogja védeni.

Jenővel egymásra sem néznek, csak beszállnak az autóba. A férfi most nem érdeklődik, hogy van a baba, látja Katin, hogy minden rendben van. De ahogy az Ecseri úthoz közelednek, Jenő visszakanyarodik és félreáll. Kati felé fordul és keresi a nő tekintetét. Kati félelmében megmarkolja az ülés két szélét, összeszorítja a szemeit, úgy várja, hogy megtörténjen az akármí.

– Kati, nem megyünk el az Állatkertbe? – kérdezi.

A nő kifújja a benn tartott levegőt, a szemeit tágra nyitja és visszakérdez:

– Tessék?

– Gyerekkoromban voltam utoljára és ma kedvem lenne valami mást csinálni.

Kati meglepettségében nem találja a szavakat, tágra nyílt szemmel és szűk pupillákkal néz a fiúra, aki ezt a szótlanságot beleegyezésének tekinti, és nem meglepedezve arról, hogy az ország az ő munkája miatt éppen meg van bénulva, kerülőúton, mindenféle kitérőkön az Állatkert irányába veszi az utat.

Bent a térkép szerint haladnak, majdnem minden állatot és növényt megnéznek, kürtőskalácsot esznek és megsimogatják a kecskéket. Csak az oroszlánok ketrecénél jut Kati eszébe, hogy haza kellene menni. A hím leteperi a nőtényt, morog rá, mellső két mancsával a fejét lenyomva párzik vele.

– Jenő, menjünk haza! Attila mérges lesz – mondja elhaló hangon Kati.

A férfi tudja, hogy Katinak igaza. Beleegyezően bólint és elindulnak a kijárat felé. Az autóban szokásukhoz híven- egyikőjük sem szól egy szót sem, valami mégis más, mint ezelőtt.

A Napfény utcai panelházak egyike előtt megáll a fehér Skoda, amiből két gyerekké változott cinkostárs száll most ki.

– Köszönöm – mondja Kati, mire Jenő is ugyanezt válaszolja neki.

A fiatal nő beszáll a liftbe, de most nem sír, letörölhetetlen mosoly ül az arcán. Amint felér a hetedik emeletre, becsönget Klári nénihez, hogy a megígért látogatásnak eleget tegyen. Klári néni persze azonnal észrevette, hogy valami igazán jó dolog történt Kattival, de nem teszi szóvá, hagyja, hogy mohón, csacsogás közben egye meg a fél tepsi meggyes pitét.

Amikor Kati átmegy a saját lakásába, Attila már ott ül a fotelben a tévé előtt, de nem kérdez semmit. Nem azért, mert ezzel próbál elérni valamit, hanem mert teljesen lefoglalja az, amit éppen a képernyőn lát.

– Gyere ide, Kati, gyorsan – mondja röhögve, szotyihéjat köpködve –, ezt nem hiszem el, az Antall József van a tévében! Vége a tüntetésnek. Elértük, amit akartunk.

Mindketten alig hittek a szemüknek, hogy a miniszterelnököt pizsamában látják a tévében.

– Látod, mi mindenre képes egy blokád? – kérdezi önelégülten Attila.

De Kati csak mosolyog és nem válaszol semmit. Feltesz egy teavizet forni és magában arra gondol, igen, pontosan tudja, mire képes.